

gaaet ud paa en Paavisning af, paa hvilken Maade antagelig et lignende Beløb kunde være tilvejebragt heldigere, end det er sket gennem den højtærede Finansministers Forslag. Lige saa lidt har jeg henvist til at laane i Udlandet. Enhver, som gennemlæser Rigsdagstidenden, vil se, at jeg netop udtrykkelig sagde, at i Udlandet faas for Tiden ikke Laan paa rimelige Vilkaar. Jeg har illustreret det ved Henvisning til Norge og sagt: Vel har Norge optaget 600,000 Pund Sterling i England, men dels er det til en meget ufordelagtig Kurs, dels er det paa den særlige Betingelse, at det skulde anvendes til Betaling af engelske Tilgodehavender. Jeg har sagt det samme, som den højtærede Finansminister gentog og anvendte i Polemikken mod mig, der var flere Eksempler derpaa, men dem skal jeg i Øjeblikket lade ligge.

I sine Bemærkninger om Forøgelsen af Aktivlaanet fra 3 Millioner til 5 Millioner nævnede den højtærede Finansminister, at dette ikke indeholdt en Fravigelse fra det af mig anlagte Synspunkt, at det aarlige regulære Laan ikke maatte overskride den aarlige regulære Afbetaling. Med en vis Triumf sagde den højtærede Finansminister: Det gør det heller ikke, fremtidig, naar det nye Laan er stiftet, afbetaler vi $4\frac{3}{4}$ Million i Stedet for $3\frac{1}{2}$ Million. Det er unægtelig baade i Pose og i Sæk, man forøger baade paa den ene og den anden Led, men det gør ikke Sagen synderlig bedre. Nej, det var ikke Meningen, at Renten og Afbetalingen paa de indenlandske Aktiver paa den Maade skulde holde Skridt. Med Hensyn til Reservefondsloven har jeg netop sagt, at man *ikke* ved Henvisning til den kunde forsvare Forøgelsen fra de 3 Millioner til de 5 Millioner, en Forøgelse, som jeg for øvrigt, hvad ogsaa den højtærede Finansminister anerkendte, ikke har angrebet særlig stærkt. Jeg har protesteret imod, at den højtærede Finansminister syntes at ville forsvare den gennem en Henvisning til Reservefondsafdragene; jeg har udtalt, at paa den Maade kan den ikke forsvares, og det søgte jeg at illustrere. Den højtærede Finansminister tog Anledning til at angribe Reservefondsloven, men den taler vi ikke om i Dag. Jeg skal for øvrigt bemærke, at Angrebet var ikke knusende; selvfølgelig har en Lov som denne — det gælder for Resten en hvilken som helst Lovgivning — ikke været og ikke kunnet være beregnet paa en i den Grad ekstraordinær og alle Beregninger omvæltende

Situation som den nuværende. Reservefondsloven har naturligvis været beregnet paa normale Forhold, paa, hvad der fornuftigvis kunde henlægges under sædvanlige Omstændigheder, hvor Statens Indtægter og Udgifter skred frem i et rimeligt Forhold. At den ikke passer paa en Situation, hvor den halve Verden staar i Krig, forekommer mig ikke at være noget slaaende Argument mod Loven. Mere rimeligt var det, synes jeg, naar den højtærede Minister sagde, at Forøgelsen til 5 Millioner maatte forsvares derigennem, at Udgifterne til offentlige Arbejder i de kommende Aar vilde stige saa meget, at skulde man lægge en fornuftig Plan for de Arbejder, der maatte udføres, vilde de 5 Mill. Kr. blive nødvendige. Ja, det er muligt; det har jeg ogsaa erkendt. Jeg har udtrykkelig sagt, at det godt kan være, at de 5 Mill. Kr. bliver nødvendige. Naar den højtærede Minister henviser til en Arbejdsplan, en Finansplan, der er lagt indenfor Ministeriet, maa jeg sige, at det kan være meget godt for ham, men det kan ikke have synderlig Beviskraft for os andre, der ikke kender den. Det er muligt, at vi, naar vi gjorde Bekendtskab med den, vilde sige: Ja, efter denne Plan ser det virkelig ud til, at vi maa have de 5 Mill. Kr. Men jeg har jo ikke i nogen væsentlig Grad angrebet Loven paa dette Punkt.

Heller ikke har jeg anbefalet Udstedelsen af Kreditbeviser som den eneste Løsning. Jeg har angivet en bestemt Maade, hvorpaa jeg mener, man kunde være gaaet frem, og dette hænger sammen med min Grundbetragtning, som er den, at en ikke uvæsentlig Del af Udgifterne skal afholdes ad Beskatningens Vej i de nærmeste Aar. Jeg havde da ment, at man kunde skaffe en Del — jeg havde tænkt mig mindst $\frac{1}{3}$ af det hele Behov — ind ved Udstedelse af Kreditbeviser og saa efterhaanden, vel at mærke, indløse disse gennem ekstraordinær Beskatning. Jeg har altsaa ikke ment, at man skulde blive ved at holde dem løbende i en længere Aarrække eller bestandig. Jeg har nævnt et Fortilfælde fra vor egen Historie, nemlig hvorledes man i 1864, trods en i Forhold til den nuværende gunstigere Situation, dog holdt Beviserne løbende i 4 Aar. Man kunde ogsaa nu holde dem løbende i nogen Tid og saa efterhaanden indløse dem gennem Udbyttet af en ekstraordinær Skat, som saa naturligvis kun skulde paalægges i disse Aar. Dette vil ikke sige det samme som at henvise til Kreditbeviser som Løsning og at stille i Udsigt, at de skal holdes gaaende Aar